

Αρχαιολογία.

Μιά εξαιρετική Επιστήμη, που ωστόσο ελέγχεται ότι λειτουργεί κάτω απο συνθήκες κάποιας ιδιότυπης Νόσου. Κάποιου Αρνητικού Στοιχείου. Είναι η ελλειπής, και κατα συνέπεια παραμορφωτική μεταφορά στην σύγχρονη Κοινωνία αρχαιολογικών δεδομένων. Συνοψίζεται στο ότι αυτή η ίδια μετράει το κατ' εξοχήν γνωστικό της αντικείμενο, με μέτρα ακατάλληλα. Όλα τα αρχαία Ιερά καθιδρύματα, και τουλάχιστον αυτά, έχουν ανεγερθεί με μετρικές τιμές υποπολλαπλάσια της Κοσμικής Αρμονίας.

Προσωπικό παράδειγμα ο υπερμεγέθης ναός του Διός Βασιλέως στην Λειβαδιά, (όπου έχω διενεργήσει αρχαιολογικές ανασκαφές, σχετ. ΑΑΑ 1969 Β 39) ο οποίος οικοδομήθηκε κάτω από το βάρος ενός απαρέγκλιτου και δεινού σε πιθανότητα παρέκκλισης από τον Εργώνη (εργολάβο) Ιερού Κανόνας.

Σε μια δεύτερη δραστηριότητα στον εν λόγω ναό, (μεταφορά και τακτοποίηση δομικών μελών, και εν συνεχεία ανάδειξη και προστασία της Ευθυντηρίας, με δαπάνη του Δήμου Λεβαδέων, και έργο της τοπικής Εφορίας Αρχαιοτήτων, σχετ. Εισήγηση της κ. Αν. Γκαδόλου στο ΣΥΜΟΣΙΟ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΛΕΒΑΔΕΩΝ 1997) δόθηκαν τα εξής μέτρα: *σηκός διαστάσεων 46Χ22,6μ. η διάμετρος των σπονδύλων(!) των κιόνων προσδιορίστηκε σε 1.6 – 1.7μ .(!!!)*

Ένα άλλο παράδειγμα, η Θόλος της Επιδαύρου:

“Η μέγιστη διάμετρος στο επίπεδο των θεμελίων, είναι 21,85 μ. Η διάμετρος στον Στυλοβάτη, 20,45, και η διάμετρος του Σηκού, 14,65. “(!!!)

Η Αθηναϊκή Θόλος μετρήθηκε με διάμετρο 18,32 μ. (!!!)

Αλλ' αυτά τα Ιερά Καθιδρύματα επανατονίζεται ότι οικοδομήθηκαν με πρότυπα μέτρα Κοσμικής Αρμονίας. Ιδρύθηκαν εναρμονιζόμενα στο τελειότερο δημιούργημα της Φύσης. **Τον Άνθρωπο.** Στην κατασκευή χρησιμοποιήθηκαν, **πόδια, πήχεις, παλάμες, δάκτυλοι.**

Μήπως κάπου παρουσιάζεται έλλειμμα Ορθότερης Αρχαιογνωσίας;

Μήπως θα έπρεπε αυτά τα Ιδρύματα να μετρώνται σε μέτρα προσήκοντα;

Πώς αλλιώς άραγε θα αποκαλυφθεί η όποια εντελέχεια* (* **έντελέχεια**, με την επιμερισμένη εδώ ερμηνεία, του: "**έν τέλος έχειν**") που ασφαλώς μεταφέρουν;

ΘΟΛΟΣ ΔΕΛΦΩΝ

(χώρος μύησης)

*“και θύουσιν οί όσοι θυσίαν απόρρητον
έν τώ ιερώ του Απόλλωνος έν Δελφοίς..”
Πλούτ.365 Α*

Ένα από τα πλέον άγνωστης και χρήσης, αλλά και αποστολής αρχαιοελληνικά μνημεία, είναι και ο (η) Θόλος των Δελφών, η πασίγνωστη σήμερα Ροτόντα.

Σε μια πρώτη ερμηνευτική προσέγγιση, και με γνώμονα το κυκλικό της σχήμα, ένα πρώτο, πολλά υποσχόμενο δεδομένο που προκύπτει, είναι πως ίσως εδώ να πρόκειται η συμβολική αντικατάσταση της αρχαιότερης **Καλύβης ή Σκηνής**. Μιάς μαρτυρημένης σε σχετικά κείμενα σκηνής ή καλύβης, που περιγράφεται ότι παραδοσιακά εκ περιτροπής νέμονται στους Δελφούς, τόσο ο Απόλλωνας όσο και ο Διόνυσος. Το προτεινόμενο όπως ήδη προειπώθηκε, γίνεται υποθέσιμο από το κυκλικό σχήμα του Θόλου, που ασφαλώς σε αρχιτεκτονική έκφραση, διαιώνίζεται με μία κατασκευαστική γραμμή και έναν ρυθμό, πως κάποιο φυσικό πρότυπο αναπαράγοντας αντιγράφει, και συγχρόνως με τον μαρμάρινο όγκο του, «**κάτι θέλει να διηγηθεί**». Προφανώς το υποκατάστατο σχήμα μιας αρχαιότερης Καλύβης, ή Σκηνής που βρισκόταν παλαιότερα εκεί ακριβώς.

"Η Θόλος δεν έτυχε μέχρι σήμερα κάποιας έστω ικανοποιητικής ερμηνείας, σχετικά με την καταβολή και τον προορισμό της. Στα Ομηρικά Έπη δίνεται μια πληροφορία, που δυσκόλεψε ακόμη περισσότερο τα πράγματα." Περιγράφεται ως ένα οικοδόμημα κυκλικό με κωνική στέγη που βρισκόταν στο μέσο της εσωτερικής αυλής των Μεγάρων."

Ωστόσο, και παρά το ότι τίποτα δεν προδίδει, σύμφωνα με τα σημερινά δεδομένα, ένα κάποιο είδος, ή προϊόν θρησκευτικού ακολούθου, είναι δυνατόν να οδηγηθεί κάποιος στην ορθή εκτίμηση της σημασίας του, από μια πολύ μικρή λεπτομέρεια. Η περιβόητη Θόλος της Επιδαύρου, και ειδικά αυτή, ονομάζεται σε κάποιον πάπυρο **Θυμέλη**. Οι επιμελητές της Επιδαυρίας Θόλου, ονομάζονται **Θυμελοποιοί**. Από αυτό το σημείο ο θόρυβος της ασάφειας και των υποθέσεων κοπάζει.

Η διασάφηση της Θόλου ως Θυμέλης αποκαλύπτει την άγνωστη ιδανική σχέση που είχε – ή έστω πρέπει να είχε – αυτό το διώνυμο. Το **Θυμέλη**, δεν είναι παρά ένα άρρητο κατά κάποιον τρόπο όνομα της **Θόλου**, αφού όλα δείχνουν, ότι το οικοδόμημα αυτό είναι η “**συνέχεια**” μιας κατασκευής που υποκειμενικά προτάθηκε ήδη, ότι εικονίζεται στην παράσταση που φέρει το λεγόμενο "Δαχτυλίδι του Μίνωα, αλλά και η σφενδόνη χρυσού μυκηναϊκού δαχτυλιδιού, από τον λακκοειδή τάφο των Μυκηνών αριθμ.91 (σχετ. ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, Το Άντρον του Τροφωνίου, σελ 48 κε. Ηλ/κός Πόρος, σε ψηφιακή Έκδοση απο την Δημ. Κεντ. Βιβλ. Λεβαδείας. <https://www.google.com/search?client=firefox-b-d&q=+>,

Η Θυμέλη. περιγράφεται ως τόπος ορισμένος για την τέλεση θυσιών. «*έφ ού έκαίοντο αί πρός τούς θεούς προσφοραί*» Είναι βωμός και θυσιαστήριον. Ο Ευριπίδης στην Ηλέκτρα 713 επιβεβαιώνει

την Θυμέλη ως ιδιαίτερο χώρο – τόπο με Ιερή σημασία. Μ αυτή την ιδιότητα υπογραμμίζεται ως έδος και σηκός. Θυμέλη λεγόταν και ο κατασκευασμένος βωμός στο κέντρο της ορχήστρας του Διονυσιακού θεάτρου.

Ένα δεύτερο στοιχείο αξιολόγησης του αινιγματικού Δελφικού Θόλου, σχετικό με την καταγωγή και βεβαίως την άγνωστη έως τώρα χρήση του, προέρχεται άμεσα, από την μελέτη και έρευνα, ενός όμοιου πρόδρομου κυκλικού σχήματος, με χρηστική παρουσία, που εικονίζεται σε παράστασεις χρυσών μινω-μυκηναϊκών δαχτυλιδιών. Όπως θα φανεί στην συνέχεια, ο τωρινός μνημειώδης Δελφικός Θόλος, έχει καταγωγή από το ένδοξο και ηρωικό παρελθόν, δηλ. την Μινω-Μυκηναϊκή εποχή. Σε τρεις τουλάχιστον από τις εύγλωττες περιπτώσεις, που εξετάζονται στην συνέχεια ο μνημειώδης Θόλος, εικονίζεται με αδιαμφισβήτητη πιστότητα.

Τα πρώτα κυκλικά Βακχεία

Το πρώτο από αυτά τα χρυσά δαχτυλίδια που με αρκετή βεβαιότητα θα οδηγήσει στην αποκρυπτογράφηση του Θόλου, είναι φιλοτεχνημένο με παράσταση ευδιάκριτης Βακχείας, και προέρχεται από τις Μυκήνες,. Είναι, ή ήταν γνωστό ως «το δαχτυλίδι του Βερολίνου». *(Δεν βρέθηκε σε επίσημη ανασκαφή, και ήταν έκθεμα του Μουσείου του Βερολίνου. Αργότερα υποστηρίχθηκε ότι ήρθε σε φώς στον λακκοειδή τάφο των μυκηνών αριθμ.91. Τώρα εκτίθεται στον Εθνικό μας Μουσείο.)*

Το χρυσό δαχτυλίδι των Μυκηνών

Αξιοπρόσεκτη είναι η βάση – κατασκευή από την οποία εξέρχεται το φυτό της τελετής, η οποία έντεχνα αποδίδεται με σχήμα κυκλικό.

Με επιδίωξη λοιπόν την πληρέστερη κατανόηση της Θρησκευτικής Σκηνής που έχει χαραχθεί αρνητικά στην σφενδόνη, αφού το δαχτυλίδι δεν ήταν απλό κόσμημα, αλλά μια γνήσια χρηστική σφραγίδα, ακολουθούν μερικά σχετικά αποσπάσματα από μιάν εκτενέστερη μελέτη που δημοσιεύτηκε πριν από 30 περίπου χρόνια. (**σχετ. ΜΙΝΩ – ΜΥΚΗΝΑΪΚΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Διθύραμβος - Βάκχος. Εκδ. Λιβάνη 1993**).

«Η βασική έννοια της παράστασης είναι η **Θυρσοτινάξη**. Το προτεινόμενο συμπεραίνεται από την γλαφυρή Φαινομενολογία της εικόνας. Στο αριστερό τμήμα της σφενδόνης διακρίνεται ένας λάτρης που κρατάει σθεναρά από το στέλεχος ένα ευμέγεθες φυτό, το οποίο τινάζει. Από την πράξη αυτή προκαλείται ένα **χέυμα**, ένα χύσιμο ανθών, και μάλιστα όπως παραστατικότερα έχει αποδοθεί, καταρρέει πάνω στον αυχένα του Θυρσο-τινάκτη. Για το ότι το αντικείμενο είναι ένα είδος φυσικού Θύρσου, και μια επισυμβαίνουσα καταρροή ροδόφυλλων, εκτός από τις εύγλωττες φιλολογικές μαρτυρίες στον Ευριπίδη, τον Πίνδαρο, αλλά και στο σωζόμενο απόσπασμα από τον διθύραμβο του Πρατίνα, με απόλυτη πιστότητα διακρίνεται στην όμοια παράσταση που έχει χαραχθεί, σ' ένα άλλο χρυσό δαχτυλίδι σφραγίδα, που βρέθηκε στον ασύλητο θολωτό τάφο του **Βαφειού** της Λακωνικής στα 1889.

Πρόκειται για το εκπληκτικότερο χρυσό Μυκηναϊκό Δαχτυλίδι – Σφραγίδα.

Εκεί η καταρροή των ανθών, είναι εμφανέστατη. Κάπως αργότερα, όμοιες καταρροές ροδόφυλλων πιστοποιήθηκαν και σε άλλες Μινωικές κυρίως παραστάσεις. Στο προκείμενο σύνταγμα, το Φυτό της τελετής ερμηνεύτηκε ως κισσός. Ένας πεντακόρυμβος Κισσός. Η απόδοση έχει χαραχθεί με αξιοπιστία που δεν αφήνει αμφιβολίες. Η συνηθέστερη ανάπτυξη ανθών κισσού, διαμορφώνεται σε πέντε κορύμβους.

Ο Κισσός δείχνει να βρίσκεται φυτεμένος σε μια «κατασκευή» που έντεχνα υποβάλλεται εννοούμενη, ως κυκλική. Το παρατηρούμενο είναι πολύ σημαντικό, και κατά συνέπεια θα πρέπει να προσεχθεί ιδιαίτερα. Οδηγεί με ασφάλεια στην γνώση, και αποκρυπτογράφηση του αινιγματικού όπως προειπώθηκε, Θόλου. Συγχρόνως ένα σπουδαίο σημείο που κατά κάποιον τρόπο στάθηκε και το δυναμικότερο κλειδί μιάς συνολικότερης ερμηνείας, είναι η **βάσις** από την οποία εξέρχεται, βλαστάνει, ή έστω εδράζεται το φυτό.. Η βάση λοιπόν αποτελείται από δύο επάλληλα επίπεδα, ή έστω ένα διπλό επίπεδο που όπως δη ποτε κατά το σχήμα είναι ένας κυριολεκτικός **άβαξ**. Και μάλιστα δίχειλος. Με τον όρο άβαξ, εννοείται μια επίπεδη πλάκα. Ωστε η κύρια πράξη της Θυρσοτινάξης στην παράσταση, με ασφάλεια οδηγεί στην αναγνώριση τελετουργικής Βακχείας, που επισυμβαίνει πάνω σ' έναν κυκλικό βωμό. Επιγραμματικά.

Γίνεται ένα Βάκ-χέυμα. Ένα χέυμα από τον άβακα.

Στο σημείο αυτό, ήδη αρχίζει να υποφώσκει η διαπίστωση της καταγωγής του Θόλου των κλασικών χρόνων. Εκείνο που παραμένει άγνωστο είναι η λειτουργία, ή η χρησιμότητα αυτών των οικοδομημάτων. Ίσως η ίδια η ασάφεια να αφήνει και εύλογες εικασίες ως κτισμάτων με

Θρησκευτική σημασία. Γιατί άραγε το συγκεκριμένο οικοδόμημα **Θόλος**, να στερείται περιγραφικών πληροφοριών; Γιατί τόση σιγή γύρω από τον ή την Θόλο; Μήπως λοιπόν στην πραγματικότητα υπακούει σε Ιερές παρακαταθήκες; Αν αυτό δεν συμβαίνει, αν δηλ. δεν είναι Ιερό κτίσμα, τότε πώς αλλιώς μπορεί να εξηγηθεί, σύμφωνα με τα δεδομένα που αποκομίστηκαν ως εχέγγυα από την όλη σημειολογία της χρυσής σφραγίδας με την ‘Θρησκευτική Σκηνή;’

Τι μπορεί να σημαίνει: **«Θόλος έστί καλουμένη και θύουσιν ένταύθα οί πρυτάνεις.»**

Πανσ. 1,5,1

Έτσι όπως περιγράφεται ειδικότερα: «**κυκλοτερές οικοδόμημα μετά ημισφαιρικής ή κωνικής στέγης,**» είναι πρόδηλο ότι «εικονικά» σε πολλά ομοιάζει με το μινω-μυκηναϊκό **Βακχείον** που φέρεται στις παραστάσεις των δαχτυλιδιών.

Επιβεβαιωτικό όσο και εκπληκτικό παράδειγμα αποτυπώνεται στο χρυσό
«δαχτυλίδι του Μίνωα».

Το χρυσό «δαχτυλίδι του Μίνωα»

Στο κέντρο της λατρευτικής σκηνης, τέσσερις κίονες υποβαστάζουν μιάν υπερκατασκευή, η οποία περατώνεται με εκφορικό τρόπο. Από την κορυφή της διακρίνονται εξερχόμενοι κλάδοι ευωδιαστού φυτού, που ο μινωίτης Θυρσοτινάκτης τινάζει με βίαιη χαρακτηριστική κίνηση. Εδώ ασφαλώς συναντάται ο προπομπός των γνωστών σήμερα απο αρχαιολογικές ανασκαφές και αναστηλώσεις αρχιτεκτονικών προϊόντων που ονομάζονται Θόλοι. Με μια απλή, με την απλούστερη διατύπωση:

Το « δαχτυλίδι του Μίνωα» μεταφέρει στο κέντρο της παράστασης την αψευδή αρχιτεκτονική καταγωγή της Θόλου των Δελφών και της Επιδαύρου. Η θέα και μόνον του οικοδομήματος αβίαστα προκαλεί την εντύπωση πως εδώ αντικρύζει κάποιος την Μαία, της πολυσυζητημένης Ροτόντας των Δελφών!!!

*

Το φυτό στο δαχτυλίδι του Μίνωα δεν είναι κισσός. Εύκολα διαφοροποιήθηκε ήδη τόσο στην προκείμενη περίπτωση όσο και στο αντίστοιχο χρυσό σφραγιστικό δαχτυλίδι, που προέρχεται από το Φουρνί Αρχανών. Τα φύλλα είναι πτερόνευρα. Το συγκεκριμένο φυτό είναι Δάφνη. Η επιστημονική ονομασία του άπο τον Διοσκουρίδη είναι: "*Δάφνη η Αλεξανδρεία*," (4,145) Ωστόσο στον Θεόφραστο το Φυλετικό Ιερό Δέντρο των Μινωιτών, έρχεται πλησιέστερα. Βρίσκεται αυτοφυές στη Ίδη.!!

*Ἴδια δὲ καὶ τάδε τὰ περὶ τὴν Ἰδὴν ἐστίν, οἶον
ἢ τε Ἀλεξάνδρεια καλουμένη δάφνη.....
τῆς μὲν οὖν δάφνης ἐν τούτῳ τὸ
ἐπικαυθὲν παραφύεται καὶ ἀναβλαστάνει.....
τὸν καρπὸν ἔχειν ἐκ τῆς ράχεως τοῦ φύλλου.
Theoph. Ist. Plant. 3,17,4*

Δεν έχει πρωτεύουσα σημασία η προέλευσή του, είτε ως εδώδιμο, ή αποικιακό.
Τα φιλολογικά κείμενα, αλλά και ευρήματα ανασκαφών, πιστοποιούν ότι στις Χώρες της Ανατ. Μεσογείου, η Βακχεία, ήταν κοινό Δρώμενο επιτελούμενο σε ναούς διαφορετικών Θρησκειών.
Ο Πλούταρχος στην Πραγματεία του: "*Τίς ὁ παρ' Ἰουδαίοις θεός*" πληροφορεῖ ότι στον ναό του Σολομώντος, τελούνται άγνωστα, όσο και εκπληκτικά Δρώμενα.

*.....νηστείαν ἄγοντες // ὑπὸ σκηναῖς κιττοῦ διαπεπλεγ-
μέναις· //καὶ τὴν προτέραν τῆς ἐορτῆς σκηνὴν ὀνομάζουσιν.
ὀλίγαις δ' ὕστερον ἡμέραις ἄλλην ἐορτὴν, οὐκ ἔστιν ἂν δι'
αἰνιγμάτων ἀλλ' ἀντικρὺς Βάκχου καλουμένην, // τελοῦ-
σιν. ἔστι δὲ καὶ κραδηφορία τὴν ἐορτὴν καὶ θυρσοφορία παρ'
αὐτοῖς, ἐν ᾗ θύρσους ἔχοντες εἰς τὸ ἱερὸν εἰσίστασιν· εἰσελ-
θόντες δ' ὅ τι δρῶσιν, οὐκ ἴσμεν, εἰκὸς δὲ βακχείαν εἶναι.....*
Plutarch. "Quaes.conv.621 D 10.

*ὅταν τηροῦν τὴν λεγόμενη νηστεία, πάνω στὴν κορύφωση τοῦ τρύγου, στρώνουν τραπέζια με
κάθε εἶδους φρούτα κάτω ἀπὸ σκηνές καὶ καλύβες πλεγμένες κυρίως ἀπὸ κλήματα καὶ κισσό. Εξ
ἄλλου, τὴν πρώτη μέρα τῆς εορτῆς ὀνομάζουν σκηνή. Λίγες μέρες ἀργότερα εορτάζουν ἄλλη
εορτή, πὺν δὲν τὴν ὀνομάζουν (...) με αἰνίγματα ἀλλὰ τὴν ἀποκαλοῦν ξεκάθαρα "τοῦ Βάκχου".
Υπάρχει ἐπίσης σὲ αὐτοὺς καὶ εορτή πὺν γίνεται λιτανεία με κλαδιά καὶ θύρσους, κατὰ τὴν
οποῖο, κρατώντας θύρσους, μπαίνουν στὸ ἱερό. Αὐοὺ μπὺν δὲν ξέρουμε τι κάνουν, κατὰ πᾶσα
πιθανότητα ὁμῶς τὰ ὅσα γίνονται εἶναι βακχικά:*

ΤΟ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΝΩΝ

Το χρυσό δαχτυλίδι των Αρχανών

Μία επίσης αξιοπρόσεκτη λεπτομέρεια παρουσιάζει ο Βωμός, στον οποίο εδράζεται το φυτό της Δάφνης. Το σχήμα του δείχνει περισσότερο ως τελείως κυκλικό, παρά απλώς ελλειψοειδές. Κάτι που ως σήμερα δεν είχε παρατηρηθεί.

Η Δάφνη έχει τις ίδιες περίπου ιδιότητες με τον Κισσό, και μάλιστα είναι περισσότερο εύοσμη. Στην παράσταση έχει χαρακτηριστική παρουσία. Εικονίζεται με το ευδιάκριτο όσο και αναγνωριστικό φύλλο:

Η μινωική Δάφνη έχει φύλλο πτερόνευρο, και με κυματιστά χείλη.

Μια τελείως διαφορετική απεικόνιση από τις παραστάσεις του Κισσού, ο οποίος σε όλες τις περιπτώσεις, εικονίζεται με πιστή εικόνα σφαιρικού άνθους, περιβεβλημένου με τις μικρές απαραίτητες τελείες, που σχηματίζουν τα σέπαλα και πέταλα.

Βεβαίως η διαφορά του είδους των φυτών της τελετής δεν ενδιαφέρει άμεσα. Το αναζητούμενο εδώ είναι η πιστοποίηση μιάς Θυρσοτίναξης, μιάς Βακχείας, που τελείται πάνω στους μινω-μυκηναϊκούς Βωμούς. Τέτοιους Βωμούς ο Όμηρος τους αποκαλεί **θυήεις**, δηλ. ευωδιαστούς. Τώρα γίνεται απολύτως κατανοητό, το γιατί τέτοιοι Βωμοί περιγράφονται ως ευωδιαστοί. Και η Δάφνη, αλλά και ο Κισσός, τον χρόνο της ανθοφορίας, ευωδιάζουν τόσο πολύ, που τελικά οδηγούν σε ένα κορυφαίο Φαινόμενο. Στο **Κώμα**. (Το σημείο γίνεται απόδειξη της συνεχόμενης, και αναφαινόμενης στο προσκήνιο κωμωδίας. Η **Κωμωδία** ως Πράξη είναι μια Κατάσταση στην οποία περιέρχεται ο καταγινόμενος κατά την διάρκεια του λεγόμενου Ιερού Γάμου. Ακριβέστερα είναι το τελευταίο Στάδιο της Θυρσοτίναξης, και Προοίμιο της ερωτικής μείξης. Πιστοποιείται και σημειώνεται σε όλες τις σωζόμενες Κωμωδίες. Πιστοποιείται απο το σταθερό επακόλουθο της τέλεσης ενός απαραίτητου Γάμου, που επισυμβαίνει στο Τέλος κάθε Θεατρικού Έργου, το οποίο κατατάσσεται στην λεγόμενη **Κωμική Ποίηση**.)

Η όλη σχετική Φιλοσοφία της Φιλολογικής Ακολουθίας, επιβεβαιώνεται απο τα Πρότυπα χρηστικά Στοιχεία. Πρώτος και καλλίτερος ο Κισσός. Απαραίτητος στα *έργα γάμοιο*.

(η πλήρης σύμπραξη και λειτουργία αναπτύσσεται στην Μελέτη:

" ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, (Το Άντρον του Τροφώνιου.)

Ένα χαρακτηριστικό, και άμεσο της **Μινω Μυκηναϊκής. Θυρσοτίναξης – Βακχείας** απόσπασμα:

'Υπομνηματίσθηκε ήδη ότι ο πολύ σημαντικός χρόνος τέλεσης της Θυρσοτίναξης εξακριβώνεται με απόλυτη ασφάλεια, κυρίως απο την χρονική στιγμή σύμπραξης του Ιερού Δέντρου. Το δέντρο στις παραστάσεις εικονίζεται σε κατάσταση Ανθοφορίας. Ο κισσός αναμφίβολα, αλλά και πολλά απο τα 1.000 διαφορετικά είδη Δάφνης, ανθίζουν στο τέλος του Καλοκαιριού, έως τις αρχές του Φθινόπωρου. Η χρονική συγκυρία σημαίνει πως μετά την ερωτική Πράξη, της συγκεκριμένης Εποχής, στην οποία δεν επιδίδονται χάριν φιληδονίας, αλλά αποκλειστικά σε επίτευξη Παιδουργίας – Παιδοποιίας, ένας καρπός (καρ – οπός, οπός της κάρας, της κεφαλής), θα αρχίσει να κυοφορείται στην νυδή, στην κοιλιά της νύμφης.

Ο καρπός αυτός θα τευχθεί, προς το τέλος της Άνοιξης, και τις αρχές του ερχόμενου Καλοκαιριού." (ο. α. σελ. 78 κε.

*

Έτσι αυτή η Γέννα, αυτή η εμφάνιση του Νέου Καρπού πάνω στη Γή, συμφωνεί απο κάθε άποψη με την συντριπτική πλειοψηφία όλου του όμαιμου Κόσμου. Και του Ζωϊκού, και του Φυτικού.

Την Άνοιξη όλα ανέρχονται, όλα "ανεβαίνουν." Είναι η κατ'εξοχήν εποχή της Αναγέννησης.

Μιά καίρια κίνηση δηλώνεται απο την Σημειολογία του Ανάστροφου Κεφαλιού.

Διακρίνεται και στις σφραγιστικές παραστάσεις, όσο και στις φιλολογικές μαρτυρίες, Δηλώνει, και επιμαρτυρεί: την διάθερμη διάχυση των κωματοφόρων ιδιοτήτων του κισσού, (θερμοκρασία 37 -

39 βαθμών Κελσίου ανεξαρτήτως εξωτερικών συνθηκών) η οποία επηρεάζει και συγκινεί την Κεντρική Ανθρώπινη Αρτηρία, που ενώνει τον **Εγκε – Φαλλό**, τον **Μεσομ – Φαλλο**, και τον κυρίως **Φαλλό**, (ανδρικό και γυναικείο) με την αρμονική συνλειτουργία των οποίων διαιωνίζεται η Αιώνια Ζωή.....

*

Η ερμηνεία του σπανιότατου ρηματικού όρου ΚΙΣΣΩ, που ασφαλώς προέρχεται από τον Κισσό, είναι; **"συλλαμβάνω μεθ' ηδονής"** !!! Η Πράξη ήταν παγκοίμως και γνωστή, και εφαρμοζόμενη στην ευρύτερη Ανατολική Μεσόγειο. Όπως προειπώθηκε, ανεξάρτητα από Θρησκευτικά Συστήματα. Έδώ και ο ελεγχόμενος στίχος από το Άσμα Ασμάτων; **"ΐδού ἐν ἀνομίαις (!!!) συνελήφθην, καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου....."** (Φαντάζει στ' αλήθεια ένας θλιβερός Δαβίδ, που ελέγχει την μητέρα του, σχετικά με την Γέννησή του. Αλλ' ήδη αυτός ο Φυσιοκρατικός Τρόπος Γέννησης του ανθρώπου, μέσα στον Όμαιμο Κόσμο, στον οποίο ζεί, και από τον οποίο περιβάλλεται, εφαρμοζόταν απαρέγκλιτα, από τους Αττικούς για παράδειγμα, έτσι όπως είχε ήδη διατυπωθεί στους Νόμους του Πλάτωνα.....)

*

Ωστόσο όπως ήδη προτάθηκε, το άμεσο ενδιαφέρον περιορίζεται στην συλλογή στοιχείων τα οποία θα διαφωτίσουν την καταγωγή και την χρήση της Θόλου. Η φαινομενολογία υποστηρίζει επιβεβαιωτικά την περιγραφή της Θόλου ως ενός αληθινού δραστικού Βακχείου. Άλλωστε όλα τα θρησκευτικά καθιδρύματα, Ναοί, Ιερά, Βωμοί, κ.α. πάντα είναι **εν δυνάμει** Σύμβολα, που με την κατάλληλη συνέργεια μεταστρέφονται σε **εν ενεργεία** χρηστικά Πρότυπα, από τα οποία προέρχεται η όποια δή ποτε αιρετή ωφέλεια του καταγινόμενου με την Ακολουθία λάτρη.

Επαναλαμβάνεται ότι άγνωστη, και ορθότερα απερίγραπτη όποιασδήποτε μαρτυρίας παρέμεινε η χρήση αυτών των αιγιματικών οικοδομημάτων, ήδη από την κλασσική αρχαιότητα. Η πρόταση λοιπόν ότι αποτελούσαν ειδικούς επιμερισμένους χώρους μέσα σε επώνυμα Ιερά ή Θρησκευτικά Κέντρα, όπου στο εσωτερικό τους συνέβαιναν Ιερατικές και Βασιλικές Μυήσεις, στο προσεγγιστικό στάδιο έρευνας ήταν μία απλή υπόθεση. Αρκετόν χρόνο αργότερα η υπόθεση επιβεβαιώθηκε. Στην συνέχεια παρατίθεται μια επί μέρους αναφορά:"

Ωστε η σημειολογία της παράστασης που φέρεται στη σφενδόνη του δαχτυλιδιού «του Μίνωα», ανάγει το εν λόγω εύρημα σε αληθινό αρχαιολογικό Θησαυρό που δίκαια συναγωνίζεται την έξοχη παράσταση με σκηνή Βακχείας των Αρχανών, και βεβαίως την επίσης ανυπέρβλητη παράσταση Θυρσοτίναξης, που κληροδότησε στους επιγενόμενους ο ευτυχώς ασύλητος τάφος του Βαφειού της Λακωνικής, **"ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΑΡΧΑΙΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ, σελ. 77."**

Χρυσό δαχτυλίδι – σφραγίδα απο το Βαφειό της Λακωνικής

Το πλέον εκπληκτικό Δαχτυλίδι - Σφραγίδα του Μινω – Μυκηναϊκού Κόσμου.

Το χρυσό δαχτυλίδι από το Βαφειό, με παράσταση Ιερού Γάμου.

Αναζητώντας μια κυκλική κατασκευή, ως έδρας – βάσης του Φυτού, στο προκείμενο αναφαίνεται ένας δίχειλος και με σκοτία αμφιφορέυς. Η συνέπεια προσαρμογής Ιερού Φυτού, το οποίο να βλασταίνει από σταθερά επαναλαμβανόμενο **κυκλικό σχήμα**, είναι εκπληκτική. (Ο συγκεκριμένος αμφι – φορέυς, με απόλυτη ασφάλεια Οδηγεί στην πιστοποίηση και Γνώση του Φαινόμενου, που ονομάζεται Διθύραμβος.

Σχετ. Μινω Μυκηναϊκός Διόνυσος (Διθύραμβος – Βάκχος) Εκδ. Αιβάνη 1993.

Θόλος = Βακχείον

Η **Θόλος**, ή ο Θόλος, που αποτελεί για τους σύγχρονους ερευνητές αίνιγμα, λειτουργούσε ως **Βακχείον**. Το νόημα προδίδεται από την ίδια την αρχιτεκτονική του φυσιο-γνωμία.

Επιγραμματικά. Το **κυκλοτερές οικόδομημα μετά ημισφαι-ρικής ή κωνικής στέγης**, (*Πανσ.1,5,1*) ουσιαστικά, δεν είναι παρά μια κυκλική συστοιχία ναρθήκων, που αποδίδονται ως κίονες. Περικλείουν το Τελεστήριον – Βακχείον, ένα είδος μεγάλου κεντρικού νάρθηκος, που περατούται στην βακ-χεύουσα κυκλική στέγη.

Κάτω από ένα τέτοιο θολωτό οικοδόμημα, στο εσωτερικό της ανθεμωτής Θόλου, κατά τον χρόνο της δραματικής λειτουργίας, το αποκλειστικό αίσθημα δεν γίνεται να είναι άλλο από εκείνο που περιέγραψε ήδη ο Αισχύλος, στους Ηδωνούς : **”ένθουσιά δὴ δώμα, βακχεύει στέγη.”**

Βακ-χεύω, βák-χεύμα, ερμηνεύθηκε ως μία χεύση, ένα χεύμα από τον άβακα.

Από ένα άβακα, όπου εικονίζονται εξερχόμενα τα ειδικά φυτά των Τελετών Θυρσο-τίναξης, στις σφραγιστικές παραστάσεις χρυσών μινω-μυκηναϊκών δαχτυλιδιών. Αυτές οι ιδιαίτερες, πανίερές, υπεράγιες τελετουργίες, αναμφίβολα πρέπει να είχαν έναν άβατο για τους κοινούς θνητούς Τ-όπο, ως έδρα δράσης. Αν αυτός ο χώρος, δεν είναι ο ακαθόριστος σημασίας – ακριβώς λόγω του ιερού άρρητου, που διαδρα-ματιζόταν στο σκοτεινό εσωτερικό του – Θόλος των μεγάλων Ελληνικών Θρησκευτικών Κέντρων, τότε κάθε προσπάθεια διαφορετικού προσδιορισμού της αποστολής του, θα φάνταζε ματαιοπονία.

Ο, ή Η Θόλος είναι σε περίοπτη μέσα στον ιερό χώρο θέση, αλλά συνάμα αποκομμένος και δυσπρόσιτος στους πολλούς. Τί ακριβώς συνέβαινε μέσα και κάτω από μια συστάδα κιόνων που σχημάτιζαν κύκλο είναι περισσότερο ή λιγότερο εύκολο να εννοηθεί. Οι κίονες, πρότυποι συμβολισμοί φυτών υποβαστάζουν μια στέγη που κορυφώνεται σε άνθος, ενώ από όλη την περιφέρεια, τα υποκατάστατα άνθη, φιλοτεχνημένα στο μάρμαρο ως σταγόνες, κρέμονται έτοιμες να πέσουν, όπως παραστατικότατα αποδίδονται στο Επιστύλιο του Ιερού Οικοδομήματος.

[Αυτού του είδους οι σταγόνες στην αρχιτεκτονική ορολογία, ονομάζονται και **αστράγαλοι**. Αυτοί οι αστράγαλοι έχουν καίρια παρουσία και χρήση στον **άβακα των Δικαστηρίων**.

Κατά την κλασσική εποχή σύμφωνα με μαρτυρίες, στο πολιτειακό δικαστήριο γινόταν χρήση άβακος, **“πρός ἀρίθμῃσιν τῶν δικαστικῶν ψήφων.”** **“Πάντες δ’ ἐπειδάν ὥσι διεψηφισμένοι λαβόντες οἱ ὑπῆρέται τὸν ἀμφορέα τὸν κύριο, ἐξερῶσιν ἐπὶ ἄβακα τρυπήματα ἔχοντα, ὅσα περ οἱ ψήφοι..”** Το σύνδρομο που προκύπτει γίνεται καταυγαστικό:

Κάτι συνδέει τον αστράγαλο και τον άβακα. Κάτι συνδέει τον άβακα με την Δίκη. Κάτι συνδέει την Δίκη με την Βασιλική καί Ιερατική μύηση.

Σ' έναν επαναπροσδιορισμό της Αλληλουχίας οι Όροι καταδείχνουν την απaráβατη την βέβαιη Φυσική Εναρμόνιση, και την Αποστολή του περιφανούς Μνημείου. Ο Χώρος ίδρυσής του, έχει ήδη χαρακτηριστεί απο τους ανασκαφείς ως Μυκηναϊκός. Ο Θόλος πιστώνεται με μυκηναϊκή ταυτότητα, μέσω των σφραγιστικών παραστάσεων. Ο Άβαξ, έχει και αρχιτεκτονική παρουσία. Το ίδιο συμβαίνει και με την επακόλουθη Βακχεία. Η Δίκη, είναι σταθερό Στάδιο της Μύησης. Έχει και φιλολογική μαρτυρία, αλλά και μνημειακή Απόδειξη, τουλάχιστον με "τάς εἰκόνας τῶν ἐν Ρώμῃ βασιλευσάντων**," που ήσαν ανηρτημένες στον επίμαχο εκείνον Χώρο.**

Άβαξ, και Δίκη (Δίκα) έχουν έναν πολύ στενό δεσμό, που ανιχνεύεται ήδη στην μινω - μυκηναϊκή Εποχή. Στην Γραμμική Γραφή Β' η λέξη Δίκη, Δίκα, είναι δυνατόν ν' αποδοθεί με έναν σχηματισμό που εικονίζει έναν Άβακα, και ένα Δοχείο!! Αντιστοιχούν στους αριθμ. 07, και 77 του Πίνακα Γραμμικής Vendris.

[Κάθε πιθανή αφισβήτηση της Αλληλουχίας, **Δίκη - Μύηση**, τουλάχιστον δεν θα πρέπει να στερρείται σεβασμού στην έννοια του Γνωστικού Σκεπτικισμού. Ένα, ίσως το ζωηρότερο περιστατικό του σύμφοιτου Δίκη -Μύηση, περιγράφεται απο τον Όμηρο στην Οδύσσεια. Στο καθοριστικότερο σημείο του θρυλικού Έπους, στο Κέντρο της Οδύσσειας, εκεί που το πλοίο και όλοι οι Εταίροι χάνονται, ο επώνυμος Ήρωας, βρίσκεται " αιώνια κρεμασμένος" απο ένα κλαδί Ερινεού, μιας Αγριοσυκιάς, όπου εν συνεχεία περνάει απο ένα απαραίτητο **Στάδιο Δίκης**. Αποδεικνύεται απο την πλέον αδιαμφισβήτητη φράση, που χρησιμοποιεί ο Ποιητής υπο τύπον Παρ – Ομοίωσης.

Ἀνὴρ ἀγορήθεν ἀνέστη κρίνων νείκεα πολλά δικαζομένων αἰήζων...

ο δ ι κ α σ τ ή ς, που δ ί κ ε ς πολλές ξεδιάλυνε ανθρώπων που κ ρ ι ν ό τ α ν...
Ομ. Οδ. 12, 421 κε]

*

Όλη η ομάδα εντοπίζεται στον αινιγματικό Θόλο.

Εκείνο λοιπόν που εδώ ενδιαφέρει άμεσα, είναι το εξής :

Αστράγαλος είναι και ονομασία αρχιτεκτονικού κοσμήματος του Ιωνικού ρυθμού.

Σχηματίζεται από ένα ατρακτοειδές και δύο σφαιροειδή στοιχεία, που εναλλάσσονται.

Ο αρχιτεκτονικός αστράγαλος, συνοδεύει το Ιωνικό και το Λέσβιο **κυμάτιον**.

Εδώ ακριβώς βρίσκεται μια ακόμη επιβαρυντική μαρτυρία, σχετική με την ταυτότητα και χρήση της Δελφικής Θόλου. Σύμφωνα λοιπόν με τα ανασκαφικά δεδομένα η περίφημη αυτή Θόλος των Δελφών , έφερε **Λέσβιον κυμάτιον**. Αυτό το Λέσβιο κυμάτιο επέχει την θέση άβακος, του είδους υποκιόνιου. Επιβεβαιώνεται έτσι ο ουσιαστικός χαρακτήρας του οικοδομήματος.

Η Θόλος είναι Βακχείον, από έδρας – βάσης, μέχρις οροφής.

Ζωηρό ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι μαρμάρινες σταγόνες του Επιστυλίου. Τα μικρά σφαιρικά εγγεγλυμμένα τεκτονήματα, δεν είναι τίποτα περισσότερο ή λιγότερο από την «ανάμνηση» της μυκηναϊκής **καταρροής** των προϊόντων του φυσικού άνθους κατά την τελετή της Θυρσοτίναξης. Οι σταγόνες φιλοτεχνημένες πάνω στο αρχιτεκτονικό μέλος της Θόλου, αλλά και του αρχαιοελληνικού ναού, που εύστοχα είχε ονομασθεί **πρόμοχθος**, είναι κυριολεκτικά σταγόνες του **πρώτου μόχθου**, κατά την διαδικασία της Μύησης. Ο όρος πρόμοχθος αυτό ακριβώς σημαίνει.

Η διατήρηση αυτής της αρχιτεκτονικής γραμμής, του **ρυθμού Θόλος**, διαιωνίστηκε ως συνέπεια θρησκευτική, αλλά και ως χρηστική ανάγκη. Οι μυστηριακές Στέψεις βασιλέων, ιερέων, μνούνμενων σε θιάσους, κ.α. γίνονταν στην Θόλο, και όχι σε γνωστούς ναούς, αφού τέτοιες δραστηριότητες σε ναούς ήταν άγνωστες.”

Η Θόλος των Δελφών ήταν χώρος Μύησης

Υποκιόνιος Άβαξ της Δελφικής Θόλου, διακόσμημένος με Λέσβιον Κυμάτιον*

Στο σημείο αυτό επαναπροσδιορίζεται ο χαρακτήρας, όλων των μνημείων τα οποία βρίσκονται εκατέρωθεν του Θόλου. Ο ύστερος αλλά και παλαιότερος ναός της Προναίας Αθηνάς, όσο και ο επωνομαζόμενος Θησαυρός των Μασαλιωτών. Αυτά τα ενιαίας θέσως και αποστολής αρχαιολογικά κατάλοιπα, μεταφέρουν τα ίδια ακριβώς δεδομένα. Μεταφέρουν μια αποκρυβόμενη στους πολλούς μνητική χρήση.

Η αποδεικτική επιβεβαίωση έρχεται με την μαρτυρία του Περιηγητή, ο οποίος κυριολεκτικά φωτίζει το τοπίο μνημονεύοντας το εξής.

‘Ὁ τρίτος ναός εἶχεν οὐ πολλῶν τινῶν εἰκόνας, τῶν ἐν Ῥώμῃ βασιλευσάντων.’

Πάνω στα πέτρινα βάθρα, τα οποία διασώζονται έως σήμερα, σε τακτή διάταξη μέσα στα παράπλευρα ιερά οικοδομήματα της Θόλου, είχαν εναποτεθεί οι εικόνες εκείνων που είχαν βασιλεύσει στην Ρώμη. Τουλάχιστον αυτές σώζονταν ακόμη την εποχή του Πανσανία.

Εκεί εικονίζονταν οι μνημένοι στους Δελφούς Βασιλείς.

Εκεί εικονίζονταν οι μνημένοι μέσα στην Θόλο Βασιλείς.

Λεπτομερέστερα και διεξοδικώτερα το θέμα της Βσιλικής μύησης στον Δελφικό Θόλο, και στην υπόλοιπη ομάδα των μυκηναϊκών μνημείων του συγκεκριμένου χώρου, περιγράφεται σε ιδιαίτερο Σημείωμα ανηρτημένο ήδη στο Διαδίκτυο, με τίτλο: **ΠΡΟΝΑΙΑ ΑΘΗΝΑ.**

Την επισφράγιση μιάς τέτοιας Βασιλικής μύησης στους Δελφούς, υποστηρίζει ένας στην συνέχεια πιστοποιητικός λόγος όμοιας βασιλικής – ηρωικής μύησης, που φέρεται ότι είχε συμβεί στην όμοια Θόλο των Αθηνών!!!

Καταγράφεται από τον ίδιο Περιηγητή:

*’Του βουλευτηρίου των πεντακοσίων πλησίον Θόλος
έστι καλουμένη, και θύουσι τε ένταύθα οί πρωτάνεις
και τινα και άργύρου πεποιημένα έστιν άγάλματα ού
μεγάλα. άνωτέρω δε άνδριάντες έστήκασιν ήρώων,
άφ’ ών Αθηναίοις ύστερον τα ονόματα έσχον αί φυλαί.”
Παυσανίας 1,5,1*

*”Κοντά στο βουλευτήριο των πεντακοσίων βρίσκεται η ονομαζόμενη Θόλος, όπου θυσιάζουν οι πρωτάνεις, υπάρχουν εδώ και μερικά αγάλματα ασημένια όχι μεγάλα. Πιο πάνω είναι στημένοι ανδριάντες των ηρώων, από τους οποίους πήραν αργότερα τα ονόματα οι φυλές των Αθηναίων.”
(μετ. Ν.Π΄χατζής)*

Είναι αξιοσημείωτο ότι την εποχή του Παυσανία, οι επώνυμοι φυλετικοί ήρωες των Αθηναίων, είχαν ήδη συνυφανθεί με τους «διάδοχους» βασιλείς των Ελληνιστικών Βασιλείων.

Στάθης Βαλλάς

vallas.eustathios@gmail.com